

tabt, for at faae det, og Lovforslaget handler jo kun om saadanne Antere, som ere gaaede tabte. Det samme aerede Medlem, som i Begyndelsen af sit Foredrag, forsaavidt jeg opfattede dette Foredrag rigtig, synes at indrømme, at der kunde være nogen Grund til at gjøre en Forskjel i Reglerne for Blindantere og for Antere, forsynede med Bøie, som i Slutningen af sit Foredrag til at omhandle det Spørgsmaal, hvorfor der egentlig overhovedet skal anvendes forskellige Regler med Hensyn til Blindantere og Antere forsynede med Bøie, og hvorpaa man i det Hele begrundet en saadan Forskjel. Den aerede Justitsminister har allerede i sit sidste Foredrag svaret udførligt og efter min Mening tilfredsstillende paa dette Spørgsmaal, og det er derfor kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg skal knytte dertil. Sagen er jo den, at det er meget vanskeliggere at optage et blindt Anter end et med Bøie forsynet Anter. Man veed, hvor et Anter med Bøie ligger — det viser Bøien —, men derimod skal et Anter, som er „blindt“, først findes, og det er den væsentligste Del af Arbejdet at finde Anteret. Dette Arbejde er saa vanskeligt og fordrer saa færegne Redskaber og en saa færegen Ovelse, at det kun kan udføres — i det Mindste i Reglen — af Folk, der ere vant til at bekvæmligg sig dermed. Jeg skal saaledes anføre, at for nogle Aar tilbage mistede Korvetten Dagmar sit Anter her ude i Sundet. Nu skulde man dog tro, naar man ser hen til den overordentlige store Arbeidskraft, som et Krigsskib har til sin Raadighed i Sammenligning med et Koffardiskib, at Dagmar med sit Mandstabs selv maatte have kunnet optage sit Anter; men dette var ikke Tilfældet. Det blev overdraget til Fiskere at tage Anteret op, det vil naturligvis sige at finde det, — det er Svøbesagen. — Det ssete ogsaa, og Fiskerne bragte det her ind til Kjøbenhavn og sit deres Betaling derfor. Jeg tror ikke at burde opholde Thingets Tid for længe med at give en Beskrivelse af de Redskaber, man benytter til at finde de blinde Antere; men jeg vil dog, for at de aerede Medlemmer, der ikke maatte være fortrolige med disse Forhold, kunne gjøre sig en Forestilling derom, i Korthed antyde, at det væsentlig sker paa paa den Maade, at to Baade lægge sig i nogle Hundrede Favnes Afstand fra hinanden, og at der fra hver Baad med en Bøgt sænkes et Loug ned paa Bunden, hvilke Louge igjen forsynes hvert med en lang Line, som Fiskerne kalde Oden, saaledes at naar Baadene komme fremad, idet de søge at holde sig i de en Gang valgte Afstande, fløder den lange Line langs Bunden, og bliver derved hængende i de Ting, den træffer paa. Men der udfordres en ikke ringe Ovelse dels til at føre dette Redskab og dels til under Føringen at mærke, om det er en Sten eller et gammelt Stykke Brag, eller om det virkelig er et Anter, som Linen har fat i, og lader man sig stufte i

saa Henseende af en Sten eller et gammelt Stykke Brag eller, hvad det kan være, saa spiller man en Mængde Tid og Arbejde paa den værdiløse Gjenstand. Dette altsaa at søge at finde det blinde Anter er den allervæsentligste Del af Arbejdet ved dets Opfiskning, og heri ligger jo, at der er en væsentlig Forskjel i Reglerne for Opfiskning af de to Slags Antere. En anden væsentlig Sag er jo den, at, som allerede den tidligere Lovgivning tilstrækkelig viser, er det et meget vigtigt Hensyn at holde befærdede Farvande hos os, navnlig Sundet, fri for at belejres med blinde Antere. Motiverne til de tidligere Lovbud vise, at det i meget høi Grad har været Tilfældet her i Sundet, at det har været belejret med dem, og jeg kan tilføie, at jeg har haft Leilighed til at tale med en Mand, der har været paa Kontoret i et Handelshus i Selsingør, som er et af de allerældste der i Byen og har bestaaet i over 100 Aar. Denne Mand fortalte, at han erindrede, at den ældre Chef for dette Hus havde udtalt, at det var en sand Betsignelse, at Sundet ved disse Lovbud blev befriet for de blinde Antere. Som den aerede Justitsminister gjorde opmærksom paa, er Faren jo mindre den, at Skibe ligefrem kunne strandre paa blinde Antere, uagtet en saadan Fare ogsaa i Virkeligheden kan være tilstede. Jeg skal i saa Henseende nævne, at for nogle Aar siden var et saadant blindt Anter blevet liggende paa en Grund i Sundet, der hedder Disken. Dette Anter var saa gammelt og slidt, at det ikke betalte sig for Fiskerne at tage det op, men det laa paa saa grundt Vand, at det var farligt for Skibsfarten, og Følgen blev, at det Offentlige betalte Fiskere for at tage det bort. Om altsaa Faren for at strandre ikke netop er Hovedsagen, kan den dog være tilstede. Den anden Fare er derimod den, at disse blinde Antere formere sig saa overordentlig stærkt, hvad den aerede Minister ogsaa nævnte. Saa snart et Skib kaster Anter, og et saadant blindt Anter faar fat i det, bliver det næsten umuligt for Skibet selv at tage det, og det maa da lade sit Anter i Stikken. Det var netop Tilfældet med Korvetten Dagmar, at da den havde kastet Anter, sit dette fat paa et blindt Anter og gif derved tabt, og jeg vender tilbage til, at naar man ikke en Gang paa et Krigsskib med det Materiale og den Arbeidskraft, man der raader over, kan tage det blinde Anter op, saa gælder dette sandelig saa meget mere om et Koffardiskib. Det er altsaa en Interesse, som det Offentlige har at varetage til Skibsfartens Lære, at holde Farvande, navnlig de befærdede som Sundet, fri for blinde Antere, der paa den Maade, jeg nævnte, ere meget farlige for Skibsfarten. Som jeg oplyste, maa det Offentlige enkelte Gange betale for at faae dem bort; men har man ordnet Forholdene saaledes, at det falder i Fiskernes Interesse at tage dem, saa opnaar man, at det sker, uden at det koster